

Ο ΤΑΝ ήμουν πολύ νέα, ἀρνιόμουνα τήν ὑπαρξί τοῦ ἔρωτος. 'Ἐί πῶς ἀδικο εἶχα! Πῶς βλαστημοῦσα... Ὁ ἔρωσ ὑπάρχει... Ναι, ὑπάρχει τρυφερός καί βίαιος, ἀγνός καί γεμάτος πόθους, παθητικός καί παράφορος, γεμάτος γέλια καί γεμάτος λυγμούς, ὑπάρχει... Εἶνε ἄλλοτε τόσο αἰθέριος ὥστε νά μὴν τρομάξῃ τήν Βεατρίκη καί τή Λάουρα, κι' ἄλλοτε τόσο τρομερός ὥστε νά ἱκανοποιή τή Μεσσαλίνα καί τή Λουκρητία Βοργιά! Δέν ὑπάρχουν στόν ἔρωτα ψεύτικες τρυφερότητες, ψεύτικοι ὄρκοι, ψεύτικα θέληγτρα. Ὁ ἄνθρωπος, μόνο ὅταν εἶνε ἐρωτευμένος, ἐξυψώνεται καί γίνεται ὁμοιος μέ τὸ θεό...

» Μιλᾶω ἔτσι γιατί κ' ἐγὼ ἀγάπησα κάποτε κι' ἀγαπήθηκα...

» Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγάπησα κάποτε, ἦταν δειλός σάν παιδάκι, ἀγασθός σάν μητέρα, πιό μανιώδης ἀπὸ ἕνα μεθυσμένο ναῦτη καί πιό εὐγενής ἀπὸ ἕνα πρίγκηπα.

» Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἤξερε ὅλες τίς θυσίες, ὅλες τίς τρέλλες, ὅλες τίς ἀφοσιώσεις κι' ὅλα τὰ τεχνάσματα τοῦ ἔρωτος.

» Ὁ ἄνθρωπος αὐτός μέ γοήτευσε, μέ ταξίδεψε στ' ὄνειρο, μέ κόλασε...

» Κι' ἀπὸ τότε τὰ μάτια μου παίρνουν συχνά μιὰ ἔκφρασι ἐκστάσεως σάν νά βλέπω ὄραματα, μπροστά στά ὅποια οἱ παράδεισοι ὄλων τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου εἶνε κολάσεις...

Αὐτά τὰ λόγια ἔλεγε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στό σαλόνι τῆς, σέ μιὰ ἐκλεκτὴ συντροφιά καλεσμένων, ἡ Καρολίνα Φοντέζ, ἡ ὠραία καί ἔνδοξη ποιήτρια τῆς ἐποχῆς τοῦ Διευθυντηρίου.

Τὰ λόγια τῆς κυλοῦσαν ἁρμονικά, μελωδικά ἀπ' τὸ στόμα τῆς σάν ν' ἀπήγγελε στίχους.

Κ' ἐξακολούθησε, ἐνῶ ὄλοι οἱ καλεσμένοι τῆς κρεμόντουσαν ἀπὸ τὰ τριανταφυλλένια τῆς χεῖλη.

— Ξέρετε ὄλοι σας τὴν ἐξοχικὴ μου ἑπαυλὶ μέ τὰ κόκκινα κεραμίδια στό Βιλνέβ—Σαιν Ζώρζ καί τὸν ὠμορφό κήπο τῆς πού σκαρφαλώνει στὴν πλαγιά τοῦ λόφου. Ἐκεῖ, κατόπιν συστάσεως πολλῶν δημοκρατικῶν φίλων μου, εἶχα καταφύγει κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς τρομοκρατίας. Εἶχα κ' ἐγὼ βέβαια φλελεύθερες ἰδέες, ἀλλὰ τὸ παλιὸ μου ἀριστοκρατικὸ μου ὄνομα μπορούσε νά μοῦ δημιουργήσῃ ἱστορίες μέσα στὴ σύγχυσι τῶν τρομερῶν ἐκείνων ἡμερῶν. Οἱ δημοκρατικοὶ φίλοι μου μέ εἶχαν ἐφοδιάσει καί μέ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ γιὰ τίς ἀρχὲς τοῦ τόπου κ' ἔστι μπορούσα νά εἶμαι ἡσυχὴ ὅσο ἦσαν πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, τῆς τάξεως μας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴ Γαλλία.

» Εἶμουν ὀλομόναχη, δέν εἶχα κανέναν ἄλλο κοντά μου ἐκτός ἀπὸ δυὸ ἀφοσιωμένες μου ὑπρέτριες, καί περνοῦσα τίς ἡμέρες μου, διαβάζοντας καί γράφοντας, ἡ κλαίγοντας μερικοὺς ἀπ' τοὺς καλοὺς μου φίλους γιὰ τοὺς ὁποίους μάθαινα κάθε τόσο, ὅτι τοὺς καρατὸ μῆσαν.

» Ἐνα δειλινὸ καθόμουν μόνη στό ἐξόλινο ἐξώστη τῆς βίλλας μου. Κίττατα πέρα τὰ χρώματα τοῦ ἡλιοβασιλέματος πού ἔσβηνε, τὸ ποτάμι πού περνοῦσε μακριὰ κι' ἀκούγα τοὺς τελευταίους θορύβους τῆς ἡμέρας, τὰ κελαιδίσματα τῶν πουλιῶν στά δέντρα καί πού καί πού, τὸ βέλασμα καμμιᾶς ἀγελάδας στά χωράφια.

» Ἐξάφνα θόρυβος κλαδιῶν πού ἔσπαζαν ἀκούστηκε κοντά μου.

» Σήκωσα τότε τὸ κεφάλι μου καί εἶδα ἕναν ἄνθρωπο ὁ ὅποιος εἶχε σκαρφαλώσει στό μανδρότοιχο πού ἦταν πλατὶ στόν ἐξώστη, νά πηδάει κάτω συντρίβοντας τὰ κλαδιά ἐνός πλαινοῦ δέντρου.

» Μόλις βρέθηκε στόν ἐξώστη, ὁ περιεργός αὐτός, ἀφού τινάχτη κε μέ μιὰ γρήγορη κίνησι, στάθηκε ὀλόρθος, ἀκουμπώντας στό μπαστοῦνι του, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καί μέ κύτταξε στά μάτια...

» Ἐγὼ, χωρὶς νά θέλω, ἔκανα μιὰ ἐλαφριά ὑπόκλισι μπροστά του.

» Ὁ! εἶχε τὸ ὄφρος του πολὺ σοβαρὸ, αὐστηρὸ σχεδόν...

» Τὴ τῶσιμο του ἦταν ἀψογο καί φαίνονταν πῶς ἀνῆκε στὴν καλὴ τάξι.

» Σκέφτηκα πῶς ἴσως θά ἦταν κανένας βασιλόφρων πού τὸν κατεδίωκαν οἱ ἐναναστάται. Μά δέν ἔνοιωσα κανένα φόβο βλέποντας τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ νά καταφεύγει στό σπῆτι μου, ἂν καί αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νά ἐνοχοποιηθῶ κ' ἐγὼ καί νά συρῶθῶ εἰς τὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον.

» Πῶς ἔδωκε νὰ φοβηθῶ ἀφού, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού τὰ βλέμματα μας συναντήθηκαν, μέ γοήτευσε...

» Ἦταν ὠραῖος, ἀλλόκοτα ὠραῖος, ὅπως ἀλλόκοτα ἔλαμπαν τὰ μάτια του...

» Μόλις ἐκείνος μέ κύτταξε, συνέβη κάτι παράδοξο... Ἀπλῶνοντας τὰ χέρια του μπροστά, σάν ἄνθρωπος πού πρόκειται ν' ἀρπάξῃ ἕνα θησαυρὸ τὸν ὅποιο ἐπὶ πολλὰ χρόνια λαχταροῦσε, ἄρχισε μὰ μου μιλᾶν μέ φωνὴ κομμένη... Καθὼς μιλοῦσε ἡ φωνὴ του στέναζε ἀπὸ τρυφερότητα, καί μουγκρίζε ἀπὸ πάθος.

» Ὅτι, μποροῦν νά πουν τὰ λόγια, κομμένα ἀπὸ λυγμούς, γιὰ τὸν ἀέρανον ἔρωτα καί γιὰ τὸν ἀσυγκράτητο πόθο, μού τὸ ἔλεγε μ' ἕναν μεγάλου σεβασμοῦ καί μέ μιὰ προσηλυτικὴ ἐλευθεριότητα συγχρόως.

» Ἰκέτευε καί πρόσταζε...

» Δέν μπορούσα νά ξεχωρίσω ποιὰ ἀπ' τὰ λόγια του φερνῶνταν λατρεία καί ποιὰ ἦταν ἐξευτελιστικὰ γιὰ μιὰ νέα γυναίκα.

» Κι' ἔνοιωσα νά περῶν ὁ ὄλο μου τὸ κορμί σάν ἡλεκτρικὸ ρεύμα ἢ παράφορη καί γλυκεῖα θάλασι τοῦ βλεμματός του κι' αἰσθανόμου ὅτι ποτὲ κανεὶς δέν μέ ἔχει ἀγαπήσει, οὔτε μέ εἶχε ἰσθυμῆσει, μέ τὴσ κτηνώδη τρέλλα, μὰ καί μέ τὴσ λεπτὴ ὑποταγή, ὅσο ἐκείνος.

ΑἰΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ

» Ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἔρχεσαι, καλὸδεχτὴ νᾶσαι, ὦ χαρὰ! Ἀνοίγον τὰ παράθυρά μου στὶς ἀγνίνες ὄλων τῶν ἀστρῶν, στ' ἀρώματα ὄλων τῶν λουλουδιῶν, καθὼς καί στὶς ἀστραπὲς ὄλων τῶν καταιγίδων. Δέν πρέπει κανεὶς νά διόχνη τὴν εὐτυχία, αὐτὸ τὸ ξένο τὸ τόσο σπάνιο, ἐπειδὴ μπαίνει στό σπῆτι μας σπάζοντας τὴν πόρτα...

» Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ, χωρὶς νά προφέρω λέξι, ἀπλῶσα τὰ χέρια μου πρὸς τὸν τρυφερὸ καί τρομερὸ ἀγνωστο. Κ' ἡ καρδιά μου ἔλωσε σ' ἕνα ἀπερίγραπτα γοητευτικὸ λάγνεμα, ἐνῶ ἐκείνος μοῦ τραυλίζε, μέ τὸ μέτωπό του ἔπάνω στά γονατά μου, τὴν ἀγάπη του καί τὴν εὐγνωμόνη του!...

» Ὁ! τὶ εὐτυχισμένες μέρες περάσαμε μαζὺ ἔπειτ' ἀπὸ τίς νύχτες τοῦ ἔρωτος!...

» Ἀπὸ πού ἔρχοταν;... Γιὰ πιὸ λόγο νά τὸ ρωτήσω;...

» Εἶχε ῥῆθι σέ μένα κι' αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο πού μ' ἐνδιέφερε...

» Ποίος ἦταν;

» Ὁ! αὐτὸ τὸ ἤξερα πολὺ καλά... Ἦταν ὁ ἀγαπημένος μου, ὁ πολυαγαπημένος μου.

» Σ' αὐτὸν χρωστάω ὅλες τίς χαρὲς, κι' ὅλες τίς ἀγωνίες, ὅλα τὰ δάκρυα κι' ὅλα τὰ γέλια.

» Ἀποκαωμένη ἀκόμα ἀπὸ τὴ δύναμι τοῦ ἀγκαλιωμάτος του, μ' ἔπαιρνε μέ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλιου στοῦς ἀργούς, στά δάση, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ...

» Τὸ μπρόστο του, τὸ μπρόστο τοῦ καλοῦ μου, εἶχε γύρω ἀπὸ τὴ μέση μου, χάρδια λίκνου... Ἦ φωνὴ του πού ὄρες ὄρες ἦταν ἀγρία κ' ἔπαιρνε τόνους μηκυμοῦ θηρίου, ἦταν πιὸ ἀνάλαφρη καί πιὸ γλυκεῖα, ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τοῦ λυπημέ-

ΤΟΥ CATULLE MENDES

ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑ...

νου πουλιού.

« Γινόμασε πολύ παιδιά κ' οί δυό μας, εκείνος προπάντων... »

« Έλεγε κ' έκανε άφελή άστειά που μου έφερναν άκράτητα γέλια και με γούθευαν. Όταν έβλεπε μία γκρίζα σούρα να γλιστράη κάτω από τή χόρτα, άναπηδούσε από χαρά και κυνηγούσε τό μικρό έρπετό που είχε έντωμεταξύ εξαφανιστεί, τρέχοντας με τή τέσσερα, σαν γάτος που αναζητεί ένα ποντίκι. »

« Άν και ήξερε πολλά πράγματα—άσφαλώς θά είχε διαβάσει πολλά βιβλία και θά είχε όνειροπολήσει έπειτ' από τή διαβάσματά του αυτά—έδειχνε ώρες ώρες μία παιδιάστικη άγνοια... Υπήρχαν λουλουδία πολύ κοινά που δέν ήξερε ούτε τή όνόματα τους. Έπρεπε να του τή πη κανείς αυτά τή όνόματα και να του έξηγήσει οε πώς άποχή του έτους άνηθκαν αυτά τή λουλουδία και οε ποιές χώρες βρίσκονται συνήθως. »

« Έκανε και χίλιες δυό έρωτήσεις άκόμα για χίλια δυό πράγματα. »

« Έγώ για να διδάσκω αυτό τό μεγάλο παιδί, για να τό κάνω να έπαναλαμβάνη τή λόγια μου που στήν άρχή δέν τή καταλάβαινε, έπειρα τό αύστηρό ύφος δασκάλας που μάλλωνε τόσους μαθητάς της. »

« Ω ! τ' άξιολάτρευτα αυτά μαθήματα !... »

« Τόν άγαπούσα που ήταν λιγώτερο σοφός από μένα και που μ' άκούγε μ' ένα τρομαγμένο ύφος μαθητού που εαφνιάζεται... »

« Καθόμιον συχνά έπάνω σε μία μεγάλη πέτρα κ' ένώ του μιλούσα μητρικά, κάπως σοβρής, αύτός, γονατιστός με τή μάτια του ύψωμένα προς μένα, μου άέριζε τή χειλή μ' έν' άνθιμένο κλαδί και συγχρόνως φυσούσε στό πρόσωπό μου για να διώξη—δπως έλεγε ό τρελλός! —τόν τρεμάμενο ίσκιό τών

φύλλων και τών λουλουδιών !

« Μά, έξαφνα, άνορθωνόταν με μία περήφανη χαρά μέσα στό μάτια του. »

« Τό παιδί γινότανε τώρα άντρας κ' ό άντρας ήρωας. »

« Με λυρικές έμφάσεις, με ζωηρές κινήσεις, μου διηγότανε τή δνεира πουπλαθε με τήν φαντασία του. »

« Για να περηφανεύομαι και να χαίρομαι, στίλιζε τό έαυτό του με όλες τίς τιμές, με όλους τούς θριάμβους. Γινόταν ό νικηφόρος πρίγκηπας μπροστά στό όποίο τρέμουν όλες ή στρατιές τών έχθρών του ή ό υπερένδοξος ποιητής στό όποίο στεφανώνουν με δάφνες έπάνω στό καπιτώλιο. »

« Μιλούσε για παλάτια που γιόρταζαν, γεμάτα σημαίες κατακτημένες από τόν έχθρό και για δημόσιες πλατείες όπου τόν έπευφμούσαν μ' ένθουσιασμό τή πλήθη, μυριάδες δλόκληρες... »

« Καί, με τήν καρδιά γεμάτη περηφάνεια, τόν παρακολουθούσα μέσα στή φαντασμαγορία τών δοξασιμένων τόν χιματιρών ! »

« Όσάκις κάναμε μία έκδρομή, πεζοί ή μ' άλογο, στό βουνά ή στός κάμπους τής περιφέρειας έμπιστευόμασε τόν έρωτά μας στήν τύχη και κοιμόμασε τίς νύχτες σ' έπικίνδυνα πανδοχεία και τή μεσημέρια κάτω από βράχους που κρεμόντουσαν πάνω άπ' τή κεφάλια μας. »

« Άν έγώ ήμιον τολμηρή, εκείνος ήταν άτρόμητος ! »

« Μ' Μονάχος μ' ένα σιδεροζωμένο μπασιτόνι στό χέριο, σκαρφάλωναμε στός άκίνητους κ' αιώνιους βράχους ή γλιστρούσαμε στίς καταπράσινες και μουσκεμένες άπ' τή βροσιά κτηφοριές. »

« Καί όταν άφοδύ διασχίζαμε τούς παγετώνες τών βουνών που τό χιόνι τους έτριζε κ' έσταζε, φτάναμε σε κάμια κορυφή, αύτός ύπέροχος, δλόρθος τυλιγμένος από τό γαλάζιο άνέρα, μ' έσφιγγε λαχανιασμένος μέσα στήν άγκαλιά του και με φιλούσε στό χέλι, μέσα στόν ίδιο τόν ουρανό!... »

« Καμιά φορά τολμούσαμε και πηγαίναμε στίς γειτονικές πόλεις. »

« Τότε, γινόταν πραγματικά τρομαχτικός. »

« Μία μανιασμένη ζήλεια τόν έπιανε, όταν κανένας άνθρώπος γύριζε να με κυτιάζει, όταν κανένας διαβάτης, με προσπερνούσε, και άγγιζε τό φόρεμά μου, άστραπες έξεπιόντουσαν τότε άπ' τή μάτια του κ' έτριζε τή δόντια του με λύσσα. »

« Τότε με έπιαινε, γυρίζαμε πίσω και μ' έκλεινε, μ' έκρυβε στό καταφύγιό μας... »

« Γνώρισα έτσι όλους τούς φριχτούς, κ' ύπέροχους τρόπους που νοιώθει κανείς όταν βρίζεται, όταν δέρνεται άπ' τόν άνθρωπο που αγαπά και που λατρεύεται άπ' αύτόν κ' όποιος, με τή μάτια του πλημμυρισμένα από αίμα, με τή χειλή του άφρισμένα, σ' έξαναγκάζει να γονατίσεις υπό τήν άπειλή τής γροθιάς του για να σε σκοτώσει ίσως, έκτός άν τήν ίδια στιγμή που πρόκειται να σε σκοτώσει, δέν άρχίσει να σου δίνει τόσο παράφορα φιλήματα, που είνε τό καθένα τους κ' από μία δαγκωματιά ! »

« Μά και τίς πιο τρελλές από τίς παραφορές του αύτές —ό! τί γλυκές, και τί αγαπημένες που ήσαν! — τίς διαδεχόντουσαν τήν άλλη μέρα, ή πιο ταπεινές μετόνους και οί πιο τρυφερές άφροσύσεις. »

« Ζητούσε τότε να τόν τιμώρησω φριχτά για να έξιλαστή γι' αυτά που μου έκανε... »

« Έμοιαζε τότε να είναι άμαρτωλό προσκυνητή που γονατίζει μπροστά στήν προστάτιδά του άγία, ή όποία μόνο να συγχωρή έξέρει... »

« Και τίς στιγμές εκείνες, για να μη με δη να χώνω ένα δάκρυ, να με κάνω να τόυ χαμογελάσω εύθυμα, θά μπορούσε ν' άφήψη και τόν πιο σκληρό θάνατο. »

« Κάποτε καθώς κύταζε από τό ύψος μιας γεφύρας τό πράσινο και λευκό νερό ένός χειμάρρου που άφριζε ανάμεσα στός βράχους, ό άνεμος μου άρπαζε ένα λευκό ρόδο που είχα κερφωμένο στό κορμάς μου και τώρριζε μέσα στό νερά. »

« Άμέσως εκείνος ρίχτηκε στή δίνη! και, με τό μέτωπό του ξεσκισμένο από τίς πέτρες, μου ξανάφερε τό λευκό ρόδο που είχε γίνει κόκκινο από τό αίμα του. »

« Τό μόνο που δέν μας άποσχολούσε ή μάλλον τό μόνο για τό όποίο δέν ήθελε να τόυ μιλάω ήταν ή κατάστασι τής Γαλλίας κατά τίς τρομερές εκείνες ήμέρες. »

« Μόλις πηγαίνα να τόυ πώ τίποτε σχετικώς, μου έφραζε με μία άπότομη κίνησι τό στόμα, τή μάτια του σκοτεινιάζαν και μ' άπέραντη έκφρασι οδύνης ζωγραφιζόταν στό πρόσωπό του. »

« Κάποιες φριχτές ανανήσεις έξυπνούσα, χωρίς άλλο, τίς στιγμές εκείνες μέσα του... ποιός ξέρει ποιές... »

« Τρεις μήνες είχαν περάσει που ζούσαμε μαζί αύτή τήν παραουθενία ζωή τό έρωτος και του όνειρου στή βίλλα μου του Βιλλενέβ—Σαιν—Ζώρς. »

« Ένα πρωί, είμασθε άκόμα στό κρεβάτι μας, όταν έξαφνα ή ύπηρετρία μου πήκε στήν κάμαρη μία έξαλλη... Ήταν τόσο τρομαγμένη ώστε άναποδογύρισε τή πάντα στό πέρασμά της. »

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1923)

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΡΟΖΕΤΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1901)

ώραιο, όταν βγαίνει κανείς στη σκηνή, να βλέπει όλα τα λογριών καρφωμένα άπάνω του και τούς συναβέλους και να σκάζουν από τη λύσσα τους. Τό σούπερ δέν εινε πάντα πληκτικιά... 'Η σαμπάνια γεμίζει από ανάλαφρο χρυσάρι τὰ ποτήρια... 'Επειτα, σπαράζουν τὸ τραπέζι σὲ μιὰ γωνιά και χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ πιάνου. 'Ὡστε ἡ Ροζέττα δέν θὰ σουπάρη, δέν θὰ χορέψῃ πειά; 'Ανασηκωνοντας τὸ βελάκι της, κυττάζει τὸ μικρὸ ρεθόλβετ, ποὺ ἴλαμπε στὰ χέρια της. Εινε πολὺ χλωμῆ... Φοβάται. Αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ κάνει, τὴν τρομάζει. 'Θὰ φέρῃ πολὺ πόνο αὐτὴ ἡ σφαίρα ποὺ τρυπάει τὴ σάρκα... Τρέμει, θέλει νὰ παρατήσῃ τὸ δπλο της... Μὰ ὄχι, ξαφνικά τὸ σφίγγει δυνατὰ στὰ χέρια της! Δέν μπορεί πειά νὰ ζήσει, ἀφοῦ ὁ ἀγαπημένος της τὴν ἀπάτησε και τὴν παράτησε. Μήπως ἔχει αὐτὴ λιγώτερο θάρρος ἀπὸ τὸσες και τὸσες γυναικες ποὺ αὐτοκτονοῦν; 'Θὰ δείξῃ σὲ λίγο πὼς εινε δυνατὴ... Τὸ ἀποφασίζει, θὰ πεθάνῃ!...

'Ενα μόνο πράγμα τὴν ἀνησυχεῖ. Δέν ἔχει χρησιμοποιήσει ποτέ τὸν ρεθόλβετ. 'Αν τραβήξει ἀσχημα και πληγωθεῖ μόνο; Σκέπτεται λοιπὸν ὅτι μπορεί νὰ κάνει μιὰ δοκιμὴ γιὰ νὰ μάθῃ. Καὶ σκοπεῖται ὅσο μπορεί πιὸ καλά, τὸν κορμὸ μιᾶς βαλκαντιδῆς, λίγο μακριά, ἀνάμεσα στὸς ψηλοὺς θάμνους, πᾶζει τὴ σαυανόδλη, πολὺ ἀργά, και πυροβολεῖ!

Μιὰ κραυγὴ! Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀκούεται!

'Η Ροζέττα πλήγωσε ἡ σκότιος κάποιον κεί, πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους.

'Ορμαί ἀμέσως, ψάχνει και στέκεται, κατάπληκτη ἀπὸ φρίκη. 'Ενας νέος ποὺ δέν εὐν ἔξερε—πολὺ νέος, γοητευτικός, καλοντυμένος—κοίτεται ἀπάνω στὰ σπασμένα κλαδιά, ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα, μὲ τὸ ἔνα του χερί ἐπάνω στὴ καρδιά.

Εινε νεκρός!

— Βοήθεια! Βοήθεια! φωνάζει ἡ Ροζέττα.

Και συγχρόνως πᾶει, ἔρχεται, δέν ἔξερε τί νὰ κάνει, γυρίζει σὰν τρελλή, ξεσπάει σὲ λυγμούς, θέλει νὰ συγκρατηθῇ, ἐπάνω στὰ δέντρα και πέφτει λιποθύμη ἀπάνω στὸ νέο ποὺ σκότωσε, νομίζοντας πὼς θὰ πεθάνῃ κι αὐτὴ... Μὰ ὅτῃν λιποθυμία της, ὅσος ὁ ἔνας ἔβλεπε γεμάτο δνερα, τὴς φαίνεται πὼς νοιώθει νὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά τοῦ θύματος της δυνατὰ, ὅτι τὰ πρῶτα του τὴν σφίγγουν ἐρωτικὰ και ὅτι δὺδ χεῖλη, καθώς τὸ φιλεῖν τρυφερά, τὴς ψιθυρίζουν:

— 'Η σφαίρα ἔσπασε ἔνα κλαδί πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου! Τρόμαξα, μισολιποθύμησα... Μὰ δέν πέθανα καθόλου και... εἶσαι πολὺ ὠραία!

IV

Μιὰ ὥρα κατόπιν, οἱ δὺδ νέοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ σῦδεντρο γιὰ νὰ πᾶνε νὰ γευματίσουν μαζί σ' ἕνα ἐξοχικὸ ρεστοράν. 'Η Ροζέττα οὔτε συλλογίσταν τώρα νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ τὸ ρεθόλβετ της. Εινε πέσει ἀνάμεσα στὰ χόρτα, γεμάτο μὲ πέντε σφαίρες... Κάποιος θὰ τὸ βρῇ χωρίς ἄλλο, κάποια μέρα. 'Ενας διαβάτης ποὺ δέν θὰ συλλογίζεται νὰ πεθάνῃ, γεμάτος ἐλπίδες, χαρούμενος. Ποιὸς; ἔξερε ὅμως... Βλέποντας τὸ ρεθόλβετ, ἴσως νὰ γίνῃ σκεπτικός και νὰ συλλογιστῇ τὴ ματαιότητα τῆς ζωῆς και τοῦ ἔρωτος. Καὶ νὰ φρενίση καμμιὰ σφαίρα στὸ μυαλό του... 'Α, ὄχι, ὄχι, ἡ Ροζέττα θὰ πᾶί μιὰ ἀπὸ αὐτὴς τῆς ἡμέρας νὰ πάρῃ τὸ περισσότερο και νὰ τὸ πετάξῃ στὸ Σηκουάνα...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΑ ΧΡΥΣΟΡΥΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1898)

εἶχαν αὐτὴς, ἡ δὺδ κατηγορίες και πειά ἦταν ἡ διαφορά τους ἀπάντησα σὰν αὐτόματο, γιατί ἤξερα ὅτι τόσο ἐγὼ ὅσο κι' ὁ βοηθός μου παίζαμε τὸ κεφάλι μας. 'Απάντησα λοιπὸν σταθερά, κυττάζοντας στὰ μάτια τοὺς δικαστὰς μας:

— Φόνος ἐξ ἀμελείας!...

— Πολὺ καλά! 'Εκανε ὁ ἀρχηγὸς τὸν χρυσορῦχον. Παιζατε τὴν τῆχ σου...

Κι' ἔχωσε στὴ ζώνη του τὸ περιστορόφ του.

— 'Απόψε, μᾶς εἶπε κατόπιν, θὰ σᾶς βάλουμε σὲ μιὰ πιρόγγα, μαζί μὲ τὰ μηχανήματα σας, τὰ ὅπλα σας και μὲ τρόφιμα γιὰ δὺδ ἡμέρες και θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ σᾶς παρασύρῃ τὸ ρεῦμα. 'Ο Θεὸς κατόπιν ἂς κάνει κατὰ τὸ θέλημά του. Αὐτὸ εἶπε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Μεγάλου Βορρά!...

'Ὑστερ' ἀπὸ πέντε ἡμέρες, μιὰ φυλὴ 'Εσκιμῶν μᾶς περιουσιάζε, μισοπεθαμένους ἀπὸ τὴν πείνα και μᾶς φιλοξένησε στὴ κατασκήνωσή της. 'Ἐκεῖ πέρα τότε, ἔσπερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ «γυριστὸς» τὸ «Καγιάν», ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα φιλμὶ τῆς τελευταίας πενταετίας, ἀφοῦ βέβαια κάλσα πρῶτα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τοὺς ἀπαραίτητους συνεργάτες του.

T. BAN NTA-Y-K

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1910)

ὀλόκληροτὸ ποσὸν τοῦ τρομεροῦ δηλητηριοῦ!... Τὴν ἐπομένῃ τὸ πρωτὴ, ἡ κυρία Πέκ βρίσκεται νεκρῆ, στὸ κρεββάτι της. . Τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα ἔχουν σκορπίσει ἐντελὸς τὴν ὑποτιμωρωδιὰ τοῦ αἵθερος... Κι' ὁ ἀρροστοςτο δόκτωρ Οὐλίμη Πόρτερ, ἀστυατρος, πιστοποιεῖ: 'Ὅτι ὁ θάνατος τῆς κυρίας Πέκ ὀφείλεται σὲ... συγκοπή τῆς καρδιάς!...

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα. Στὴ Νέα 'Ὑόρκη πειά...

Μεσάνυχτα περασμένα... 'Η ἴδια σκιὰ μὲ τὸ μαγιώ, γλυστράει ἔξω ἀπ' τὸν κοιτώνα τοῦ ξεγούς Οὐαίτ και τρυπώνει ἀδόρυφα στὸν κοιτώνα τοῦ κυρίου Πέκου Πέκου... 'Ὁ κακοῦργος γαμπρὸς ἐτοιμάζεται νὰ στειλῇ και τὸν πεθερὸ του ἐκεί ποὺ ἔσπευτε—τρεῖς μῆνες πρὶν—και τὴν ἀτυχή πεθερὰ!... 'Ισχυρῆς ἰδιοσυγκρασίας ὅμως ὁ πεθερὸς, δέν νερκωνεται τελείως ἀπ' τὸν αἰθέρα... 'Ἐτα τὸ τιμπρημα τῆς βελόνας, τὸν νινάζει ὀρθῶ!... 'Αγρία πάλη ἐπακολουθεῖ, μεταξὺ θύματος και δολοφόνου... Αναστατώνεται τὸ σπιτὸν... Τρέχουν οἱ ὀπηρετες... Συλλαμβάνεται ὁ σατανικός δόκτωρ, ἐνὼ ἡ δυστυχισμένη γυναικα του—ἔξω ἀπ' τὴν φριχτὴ ἀποκάλυψη—λιποθυμεῖ!

'Αλλὰ, τὸ δηλητήριο εἶχε προλάβει νὰ ζυθῇ στὸ στομάχι τοῦ κυρίου Πέκου... 'Η πάλη ἐπιτάχυνε τὴν ἐνέργειά του... Κι' ὅταν ἀρχισαν ἡ πρῶτες ἰατρικὲς βοήθειες, ἦταν ἀργά πειά: Τὸ θῦμα εἶχε ξεψυχήσει μὲ φριχτοὺς πόνους!...

Κατάδικος σὲ θάνατο τώρα ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων, συντροφεύεται ἀπ' τὸν ἀββά τὸν φυλακὸν και μεδίει ἀπ' τὸ ἀλκοόλ, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία του ἐπιθυμία... Καὶ λίγες ὥρες ἀργότερα, ὅταν πειά ἡ Δικαιοσύνη ἔχει ἐκτελέσει τὸ καθήκον της, ὁ ἰατρὸς τὸν φυλακὸν δόκτωρ 'Αμος Σκονάρτ, λέει στοὺς δημοσιογράφους:

— Τριακόσιους κακοῦργους ἔχω δῆ, ὡς τώρα, νὰ ἐξυλιονοῦν τὰ ἐγκλήματα τους ἀπάνω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα!... 'Αλλὰ τὸν κυνηγὸ και τὴν ψυχικὴ ἀναισθησία τοῦ Οὐαίτ δέν τὴν παρατήρησα σὲ κανέναν ἄλλον!... 'Αστυειώνταν διαρκῶς μὲ τὸν ἀββά. Ἐπινε ἀλκοόλ, γελούσε, ἔκανε καλαμποχίρα διαρκῶς!... Οὔτε φόβος μοιδαίε τὴν ψυχὴ του, οὔτε τύψεις συνειδήσεως, οὔτε στενοχωρία!... 'Ασφαλῶς μὲ πιὸ ἄνεσι και μὲ περισσότερο κέφι κάθησε στὴ «μοιραία καρέκλα τὸν θάνατος», παρὰ μὲ ὅσο καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα κοσμικὸ σαλονιοῦ!... 'Α ν θ ρ ω π ο ς, λοιπὸν, ἦταν αὐτὸς, ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμων και νεαρὸς σοφός, ἡ Σ α τ α ν ᾶς μὲ τὰ ὅλα του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1907)

* Τὶ συνέβαινε λοιπὸν;

* Μὲ λαχνασιωμένη φωνὴ μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι μερικὸι χωροφύλακες ἦσαν κάτω, ἀναζητῶντας ἔνα δραπετὴ τοῦ φρενοκομοῦ ποὺ εἶχε καταφύγει στὴ βίλλα μου...

* Κι' ὁ δραπετὴς αὐτὸς ἦταν ὁ πολυαγαπημένος μου.

* Ναι, αὐτὸς ποὺ μ' ἔκανε νὰ γνωρίσω τὸν ἀληθινὸ, τὸν τέλειο, τὸν ἀπόλυτο ἔρωτα, ὁ τρυφερὸς και βίαιος ἔραστής, ὁ ἀπλοικός και μεγαλοπρεπὴς, ὁ ἔραστής, ὁ γενναῖος και ἡλιότυπος και ἀφοσιωμένος μέχρι θανάτου, ὁ τέλειος ἔραστής—ὁ μόνος ἔραστής, ὁ ἀξίος αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, και, ὁ μόνος, ἀλλομόνο! — ἦταν ἔνας τρελλὸς, δραπετῆς τοῦ φρενοκομοῦ!

'Ὁ δυστυχισμένος εἶχε τρελλαθῇ γιατί εἶχε δῆ τὴ μητέρα του και τὸν πατέρα του νὰ καρατομοῦνται, ἐπειδὴ ἦσαν αὐτὸι κοί και στάθηκαν ἀφοσιωμένοι, ὡς τὸ τέλος, στὸ βίαιόν του.

CATULLE MENDES

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1919)

ὀλοένα και πιὸ ἀφοσιωμένος. 'Ὀλόκληρο αὐτὸ τὸ χρονο ποὺ νοιώθω τὴ σπάνια αὐτὴ εὐτυχία νᾶζω κοντὰ μου μιὰ πιστὴ και θερμὴ φίλη κι' ἔνα ἀφοσιωμένο φίλο, ὅλον αὐτὸ τὸ χρονο, πεθαίνω ἀσπίσσο σὲ κάθε στιγμὴ, ἀπὸ ζήλεια και λύσσα! Γιατί ἡ τρομερὴ σκηνή, στὴν ὁποία δέν πιστεῖω, στὴν ὁποία δέν θέλω νὰ πιστεῖω, βρισκαται ἀδιὰ-κατα μπροστά στὸ μάτι μου. Κάθε φιλμὴ τῆς Μισελίνας μοῦ θυμιε τὰ δικὰ τους φιλμὰ στὴν πολυθρόνα. Καί, κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ζωρζ μοῦ δινει τὸ χερί του, θυμιάω ὅτι κι' αὐτὸ τὸ χερί, ἀγκάλιαζε τὴ Μισελίνα. Δέν εἶν' ἀλήθεια! Δέν εἶν' ἀλήθεια! Μοῦρταται νὰ πᾶσω στὰ γόνατα τους, νὰ τοὺς τὰ πιὸ ὅλα και νὰ τοὺς ζήτησω συγγνώμην. Μὴ ἂν εἶνε ἀλήθεια!...

...Ὡ! τί φριχτὴ που εἶνε ἡ θέσι μου! Νὰ μὴ μπορῶ οὔτε νὰ τοὺς ἀγαπήσω, οὔτε νὰ τοὺς μισήσω.

...Καταλαβαίνεις τώρα ὅτι ὅλα τὰ μαρτύρια τῆς κολάσεως εἶνε χάρια μπρὸς στὸ δικὰ μου;

M. ΝΤΕΚΩΜΠΡΑ